

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. S.,** zastoupen doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. P. S., II) Ing. E. S., III) T. K., IV) J. K.,** všichni zastoupeni Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem Praha 1, V Jámě 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. SZ 155589/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 182717/2010/KUSK, v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení I) a II) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 A 18/2011 – 55,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 A 18/2011 – 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) se jakožto stěžovatelé domáhají zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. SZ 155589/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 182717/2010/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru – Stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 0071698/2009/Ma, č. j. 41212/2010/OSÚ/00029, jímž byly stavebníkovi R. S. (právnímu předchůdci stěžovatelů, dále jen „stavebník“) povoleny stavební úpravy a přístavba rekreační chaty za účelem změny užívání na rodinný dům (dále jen „stavba“) na pozemku st. p. X, parc. č. X v katastrálním území X.

[2] V podané žalobě žalobce uvedl, že je spoluvlastníkem ideální poloviny pozemku par. č. X v katastrálním území X, který se nachází v bezprostředním sousedství pozemku stavebníka. Namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nikdy nedal souhlas k tomu, aby byl zřízen přístup na stavebníkův pozemek přes jeho pozemek. Městský soud věc posoudil tak, že žalovaný, potažmo stavební úřad, pochybil, když vyšel toliko ze stanoviska Městského úřadu v Říčanech, odboru správních agend a dopravy ze dne 24. 6. 2008, č. j. 11563/2008/od, vydaného podle § 40 odst. 4 a 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích"), z nějž vyplynulo, že žalobcův pozemek sice není evidován v pasportu místních komunikací, je však veden jako účelová komunikace, veřejně přístupná. Městský soud nepovažoval předmětné vyjádření za deklaratorní rozhodnutí o existenci účelové komunikace na pozemku žalobce. Žalovaný sice dále poukázal na označení předmětného pozemku v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace i na jeho vyobrazení v územním plánu, ani tyto skutečnosti nicméně neprokazují, že se skutečně jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Poněvadž stavební povolení nelze vydat, není-li zajištěn přístup ke stavbě, měl stavební úřad i žalovaný posoudit jako předběžnou otázku, zda se u pozemku č. X v obci J. skutečně jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, zejména zda byl vlastníkem pozemku udělen souhlas, a zda tady je ničím nenahraditelná komunikační potřeba. Tyto skutečnosti bylo nutno posoudit zejména s ohledem na žalobcovo tvrzení o tom, že předmětný pozemek sloužil po celou dobu pouze pro potřeby jeho spoluvlastníků a vlastníků nemovitosti č. X, k níž je zřízena služebnost cesty, a také že z rozhodnutí z let 1990 a 1991 plyne, že předchůdcům stavebníka byla povolena stavba s tím, že přístupová cesta ke stavbě povede podél vodoteče přes zahrádku č. 9, 10 a 11 v k. ú. X. Argumentace správních orgánů, že tato rozhodnutí jsou překonána novým územním plánem, nemůže obstát s ohledem na povahu územního plánu, který nemá vypovídací hodnotu o existenci či vzniku veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobce také namítal, že pozemek nevykazuje technické parametry veřejné účelové komunikace, přičemž vůbec nebylo provedeno místní šetření. Městský soud konstatoval, že správní orgány se těmito otázkami náležitě nezabývaly, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[3] Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s."

[4] Stěžovatelé předně považují za vadu řízení před městským soudem tu skutečnost, že je nepřizval k jednání konanému dne 11. 12. 2015, čímž porušil jejich práva zúčastněných osob. Městský soud přitom uvedl, že se seznámil s výpisem z katastru nemovitostí pro k. ú. X, konkrétně s LV č. X, ze kterého vyplývá spoluvlastnictví manželů S. k žalobou dotčeným nemovitostem (původně ve vlastnictví stavebníka).

[5] Stěžovatelé poukazují na to, že stavebník přístavbu domu téměř dokončil, poté ji rozestavěnou prodal stěžovatelům, kteří ji dokončili a předmětnou dokončenou stavbu již zkolaudovali. To vše bylo činěno v dobré víře, neboť bylo postupováno na základě pravomocného stavebního povolení (10. 12. 2011). Ačkoli tedy žalobce podal žalobu dne

26. 1. 2011, jednání o ní bylo nařízeno až na den 11. 12. 2015, tj. po téměř pěti letech, a nikdo nepředpokládal, že žalobce se svou žalobou uspěje.

[6] Stěžovatelé nesouhlasí s tvrzením soudu, že žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Rozsudek považují za zkratkovitý, když městský soud poukazuje na jiná rozhodnutí bez bližšího odůvodnění. Stěžovatelé se domnívají, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč lze žalobcův pozemek považovat za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalovaný vycházel z výkladu ministerstva dopravy, které na základě zjištění veřejného ochránce práv vydalo za účelem sjednocení postupu krajských úřadů v dané problematice stanovisko. Z něj mj. plyne, že komunikace se mezi účelové komunikace nezařazuje správním rozhodnutím; jestliže komunikace splňuje zákonné znaky, jde vždy o účelovou komunikaci, bez ohledu na údaj v katastru nemovitostí. Na základě uvedeného dovodil, že pozemek parc. č. X je evidován v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace, slouží ke spojení nemovitostí pro potřebu jejich vlastníků s ostatními pozemními komunikacemi, a poněvadž není nutné správní rozhodnutí o zařazení komunikace do účelových komunikací, postačuje stanovisko Městského úřadu v Říčanech, odboru správních agend a dopravy ze dne 24. 6. 2008, č. j. 11563/2008/od, v němž je uvedeno, že předmětný pozemek není veden v pasportu místních komunikací, ale je veden jako veřejně přístupná účelová komunikace; splňuje tedy podstatné znaky uvedené v § 2 a § 7 zákona o pozemních komunikacích. Je tak účelovou komunikací ex lege; platí pro něj režim tzv. obecného užívání dle § 19 zákona o pozemních komunikacích. Stanovisko ministerstva dopravy je v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42, a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, ze kterých plyne, že pro posouzení faktické existence veřejně přístupné účelové komunikace není zapotřebí správního rozhodnutí.

[7] Odpověď na otázku, zda dal vlastník pozemku parc. č. X souhlas s jeho užíváním, lze dovodit ze skutečnosti, že již od poloviny 19. století je historicky zakotvena služebnost cesty pro nemovitost č. p. X a cestu využívali také její vlastníci k přístupu ke svým nemovitostem. Souhlas, byť konkludentní, tak musel být udělen, neboť po dobu celého století je tato cesta užívána k zajištění obslužnosti výše uvedených nemovitostí a po zřízení zahrádkářské kolonie i pro vlastníky jednotlivých pozemků a chatek. Tato skutečnost je prokázána i faktem, že účelová komunikace je vedena v evidenci ulic pod názvem V Ú.; k jako takové k ní přistupovalo i město Říčany při tvorbě územního plánu, v němž je zakreslena jako přístupová komunikace k rodinným domům a přilehlým pozemkům.

[8] Pokud jde o žalobcem předložená rozhodnutí z let 1990 a 1991, dle kterých byla stavba zahrádkářské chaty povolena za podmínky, že po pravém břehu Vinného potoka bude ponechán volný pruh v šířce 6 m, po němž bude zajištěn přístup k zahrádce č. 12, jedná se pouze o pěší přístup, což splňovalo tehdy platné podmínky pro výstavbu zahrádkářské chatky. V současné době navíc nelze takovou cestu realizovat; Vinný potok je chráněným krajinným prvkem, dle stanoviska orgánů ochrany životního prostředí nelze žádnou příjezdovou komunikaci přes pozemky parc. č. X, X, X a X zřídit. Navíc vlastník pozemku č. X nemá potřebu takové cesty, neboť ke svým nemovitostem přijíždí po cestě jiného vlastníka a vybudování takové cesty by mu prakticky zabralo větší část jeho pozemku.

[9] Městský soud nepřihlédl k této skutečnosti, tedy že neexistuje jiná možnost zajistit nutnou komunikační potřebu, ačkoli žalovaný i stěžovatelé toto prokazovali.

[10] Městský soud se nezabýval ani skutečností, že část účelové komunikace je tvořena pozemky stěžovatelů a dále pozemky vlastníků sousedních nemovitostí. Je tak zřejmé, že i žalobce včetně druhého spoluvlastníka pozemku parc. č. X využívá též tyto pozemky. Ostatní vlastníci si zřídili věcná břemena průjezdu a průchodu. Žalobce ani druhý spoluvlastník navíc pozemek neudržují a nevykonávají řádně svá vlastnická práva. Městský soud tak porušil zásadu předvídatelnosti práva.

[11] Stěžovatelé poukazují také na nesprávnou interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 186/2012 – 39, dle kterého městský soud dovodil, že měl správní orgán posuzovat jako předběžnou otázku, zda byl předmětný pozemek evidován v pasportu veřejně přístupných komunikací. Stěžovatelé mají za to, že se jedná o vytržení předmětné úvahy z kontextu; samotný rozsudek uvádí, že stavebnímu úřadu nepříslušelo posuzovat, zda veřejně přístupná účelová komunikace na dotčených pozemcích opravdu existuje. Nicméně nesměl mít pochybnosti o tom, že je ke stavbě zajištěn přístup, který vede po komunikaci, jež je veřejně přístupná. V nyní projednávané věci stavební úřad žádné pochybnosti neměl.

[12] S ohledem na uvedené navrhují stěžovatelé napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalobce se ve svém vyjádření plně ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Kromě toho uvedl, že stěžovatelé neuplatňovali před městským soudem práva osob zúčastněných na řízení, a proto žalobce nesdílí jejich názor o porušení jejich práv. Soud považoval za osobu zúčastněnou na řízení pana R. S., kterému toto postavení náleželo s ohledem na vlastnická práva ke dni vydání správního rozhodnutí. Má za to, že bylo na panu S. vyrozumět městský soud o změně v osobě vlastníka předmětných nemovitostí.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že má za to, že otázka, zda je stavba napojená na pozemní komunikaci a zda je ke stavbě zajištěn příjezd, byla správními orgány zkoumána a ověřována, a správní orgány dospěly ke kladnému závěru na základě souběžného posuzování vícero důkazů. Vycházely z vyjádření Městského úřadu Říčany, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, dále stavební úřad ověřil, že podél pozemku žalobce v reálu vede přístupová komunikace č. 299 zasahující současně i do stavebního pozemku stavebníka, ke kterému se zřejmě vlivem svažitého a zarostlého terénu přisunula, že přístupová komunikace je v terénu používána jako dopravní cesta vozidly, je stálá a ze snímku ortofotomapy je zřetelně patrná v terénu. Dále bylo z katastru nemovitostí zjištěno, že je pozemek parc. č. X evidován jako ostatní plocha komunikace, tzn. že pozemek musel být takto v minulosti využíván. K prokázání takového využívání pozemku v minulosti byl předložen územní plán města Říčany, ve kterém je tento pozemek znázorněn jako přístupová komunikace k pozemku stavebníka a dalším pozemkům a stavbám, které v minulosti tvořily zahrádkářskou kolonii v této lokalitě

s napojením na další veřejné komunikace. Stavební úřad vycházel také z toho, že pozemek sloužil jako cesta od nepaměti, což nebylo sporné. Dle žalovaného muselo dojít v minulosti k věnování pozemku pro obecné užívání jako veřejné komunikace, a v souladu s tím bylo takto určení pozemku následně rovněž i zaevidováno katastrem nemovitostí. Žalovaný tak usuzuje z důvodu, že pokud by s takovým zápisem ve veřejné listině tehdejší vlastníci nesouhlasili, bránili by se mu právní cestou. Pokud jde o rozhodnutí z let 1990 a 1991, nemají tato rozhodnutí vliv na právní status pozemku č. X jako účelové cesty. V době, kdy byla vydána, totiž nebyl zákonem vyžadován příjezd k pozemku s rekreační chatou, ale postačoval pouze pěší přístup, který zřejmě odvolací orgán Okresní úřad Praha-východ považoval podél stávajícího potoka za dostatečný. Byl-li pak již souhlas s užíváním účelové komunikace udělen, není žalobce oprávněn jej odepřít.

[15] Žalovaný je toho názoru, že stavební úřad měl zákonné oprávnění řešit tuto otázku v rámci správního řízení o umístění a povolení stavby, a to nejenom podle stavebně právních předpisů, ale také podpůrně podle § 142 odst. 2 správního řádu, kde je uvedeno, že správní orgán o tom, zda určitý právní vztah vznikl, nerozhoduje, jestliže může otázku vzniku právního vztahu, jeho trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. Žalovaný má za to, že nedošlo k zásahu do práva žalobce a navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[16] Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že městský soud zjevně nejednal se stěžovateli jako s osobami zúčastněnými na řízení. Z jazykového výkladu ustanovení § 102 s. ř. s. přitom plyne, že osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti je buď účastník předchozího soudního řízení správního, nebo osoba zúčastněná na řízení. Nejvyšší správní soud však ve svém usnesení ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 115/2011 – 168, dovodil, že kasační stížnost je oprávněna podat i osoba, která v řízení o žalobě nebyla *stricto sensu* osobou zúčastněnou na řízení, a to za předpokladu, že tato splňovala materiální znak osoby zúčastněné na řízení, avšak v důsledku procesního pochybení soudu nebyla vyzvána dle § 34 odst. 2 s. ř. s. ke sdělení, zda bude práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat (a nemohla proto naplnit formální znak osoby zúčastněné na řízení).

[17] Není sporu o tom, že se stěžovatelé stali na základě singulární sukcese (od stavebníka) vlastníky předmětného pozemku, jehož součástí je stavba, k jejíž stavební úpravě a změně užívání bylo vydáno předmětné stavební povolení. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku taktéž uvedl, že z výpisu z katastru nemovitostí pro okres Praha – východ, obec Říčany, katastrální území X ze dne 9. 12. 2015, vyplývá, že „*spoluvlastníky parc. č. X a stavby č. X jsou P.* (správně „P.“, pozn. NSS) *a E. S.*“. Městským soudem označená listina výpisu z katastru nemovitostí je přílohou příslušného soudního spisu. Krom uvedeného z ní též vyplývá, že se stěžovatelé stali vlastníky pozemku (a stavby, která v tu dobu již byla jeho součástí), v režimu společného jmění manželů, z titulu kupní smlouvy, s účinky vkladu vlastnického práva ke dni 2. 10. 2014. Byť tedy stěžovatelé vstoupili do postavení stavebníka jednoznačně až po pravomocném skončení spojeného územního a stavebního řízení, je nepochybné, že zrušením rozhodnutí žalovaného jsou přímo dotčeni ve svých právech a povinnostech ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ostatně již ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2008, č. j. 8 As 20/2006 – 129 (publ. pod č. 1601/2008 Sb. NSS), konstatoval, že „[o]*sobou zúčastněnou na řízení dle § 34 odst. 1 s.*

ř. s. je i subjekt, na který přešla příslušná práva a povinnosti i v průběhu řízení před soudem, včetně případů singulární sukcese.“ Přímé dotčení stěžovatelů přitom vyšlo v řízení před městským soudem najevo nejpozději při jednání před městským soudem dne 11. 12. 2015, kdy se městský soud s obsahem výpisu z katastru nemovitostí seznámil. Městský soud však stěžovatele nevyrozuměl o probíhajícím řízení a nedotázal se jich, zda zamýšlejí uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, když v bezprostřední návaznosti na provedené soudní jednání rozhodl ve věci samé napadeným rozsudkem. Naproti tomu soud pokračoval v řízení (a v jednání) se stavebníkem, jakožto s osobou zúčastněnou na řízení. Byť podle § 75 odst. 1 přezkoumává soud napadené správní rozhodnutí s ohledem na skutkový a právní stav, který tu byl v době jeho vydání, přímé dotčení osoby zúčastněné na řízení je třeba posuzovat v průběhu soudního řízení i se zřetelem k novým skutečnostem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010 – 255, nebo výše citovaný rozsudek ze dne 31. 3. 2008, č. j. 8 As 20/2006 – 129). Tím, že nepostupoval ve vztahu ke stěžovatelům souladně s ustanovením § 34 odst. 2 s. ř. s., městský soud pochybil. Stěžovatelé jsou proto osobami oprávněnými k podání kasační stížnosti.

[18] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] V meritu kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval kasační námitkou procesního pochybení městského soudu spočívajícího v nepřizvání stěžovatelů k jednání konanému dne 11. 12. 2015. Tato námitka není důvodná, neboť stěžovatelé nebyli osobami zúčastněnými na řízení před městským soudem. Z tohoto důvodu nemůže skutečnost jejich neobeznámení s nařízením jednání představovat zásah do jejich procesních práv. Jedná se toliko o jeden z důsledků výše zmíněného pochybení městského soudu, kdy stěžovatelé nebyli vyzváni ke sdělení, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto vážil, zda je v důsledku výše konstatovaného pochybení městského soudu namístě napadený rozsudek zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[21] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., lze kasační stížnost podat také „*z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“. Ve vztahu k povaze procesní vady, představované opomenutím soudu vyzvat osobu, která připadá v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení, ke sdělení, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005 – 81, uvedl, že „[n]*evyrozumí-li soud, který rozhoduje o žalobě neúspěšného uchazeče o licenci k rozhlasovému vysílání proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, ostatní neúspěšné uchazeče o tutéž licenci postupem podle § 34 odst. 2 s. ř. s., a neumožní jim tak účastnit se řízení jako osobám na něm zúčastněným, je řízení před soudem zatíženo vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s.].*“ Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 – 80, shledal, že „[p]*okud krajský soud vyrozuměl osoby označené žalobcem ve smyslu § 34 s. ř. s. až současně s doručením rozsudku ve věci samé, tj. v okamžiku, kdy toto řízení bylo již skončeno, byla těmto osobám v řízení před*

krajským soudem odepřena možnost uplatnit procesní práva; tato vada řízení přitom mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Vzhledem k tomu, že zrušením žalobou napadeného rozhodnutí jsou nyní ve svých právech a povinnostech přímo dotčeni stěžovatelé a nikoli stavebník, což muselo být městskému soudu zřejmé již v době vydání napadeného rozsudku, představuje pochybení městského soudu takovou procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[22] Ačkoli již výše uvedené procesní pochybení městského soudu zakládá důvod ke zrušení napadeného rozsudku, shledal druhý senát Nejvyššího správního soudu potřebným rozřešit judikaturní rozkol v meritorní otázce právní povahy vyjádření (stanoviska, závazného stanoviska) příslušného silničního úřadu, které bylo vydáno k žádosti účastníka stavebního řízení (zde spojeného územního a stavebního) nebo rozhodujícího orgánu, o sdělení, zda se u konkrétního pozemku jedná o (veřejně přístupnou) účelovou komunikaci. K této problematice totiž existovala rozporná judikatura, s níž se navíc druhý senát plně neztotožňoval. Pro účely nového rozhodnutí městským soudem tudíž bylo třeba rozřešit rozpor mezi názorem, že vyjádření silničního orgánu nepředstavuje jednoznačnou deklaraci tohoto orgánu ohledně povahy komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích, a na druhé straně názorem, že se jedná o samostatně přezkoumatelné rozhodnutí způsobilé samo o sobě závazně určit práva a povinnosti, nezávisle na jakémkoliv jiném správním řízení, ve kterém může být případně použito jako podklad.

[23] Usnesením ze dne 10. 8. 2016, č. j. 2 As 43/2016 – 59, postoupil druhý senát v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Za spornou označil otázku, zda vyjádření silničního úřadu o tom, že určitý pozemek eviduje jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vydané buď k žádosti oprávněné osoby, nebo k žádosti jiného správního orgánu, jenž takové vyjádření potřebuje pro své rozhodnutí, představuje deklaratorní rozhodnutí, osvědčení, nebo pouhé nezávazné stanovisko silničního úřadu.

[24] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu následně ve svém usnesení ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016 – 72, uvedl, že „[*v*]*yjádření silničního správního úřadu k napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu [§ 5 písm. d) vyhlášky č. 526/2006 Sb., nyní § 18c odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb.] pro účely územního a stavebního řízení není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, resp. § 65 soudního řádu správního samostatně přezkoumatelným ve správním soudnictví; nejedná se ani o závazné stanovisko dle § 40 odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2011, jímž by byl stavební úřad v řízení o umístění nebo povolení stavby vázán.*“ Rozšířený senát se dále usnesl na tom, že „[*p*]*okud v řízení o umístění nebo povolení stavby přetrvávají pochybnosti ohledně zajištění přístupu ke stavbě, resp. informace obsažená ve vyjádření silničního správního úřadu je v rozporu s tvrzeními účastníků řízení nebo jinými podklady, je stavební úřad povinen tuto otázku dále zkoumat jako předběžnou podle § 57 odst. 1 správního řádu, např. umožnit účastníkům zahájit u příslušného správního úřadu řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu.*“

[25] V dalším řízení proto bude na městském soudu, aby stěžovatelům poskytl možnost k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení (§ 34 odst. 2, 3 s. ř. s.), a případně znovu

nařídil jednání. V novém rozhodnutí nechť městský soud zohlední též právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu co do povahy vyjádření silničního správního úřadu, citovaný výše.

[26] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, přistoupil s ohledem na ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne s ohledem na ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. městský soud v dalším řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu